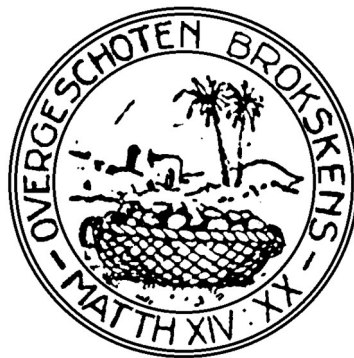

De noodzaak van altijd te bidden en niet te vertragen

door

Thomas Boston

Uit het Engels vertaald door
C.B. VAN WOERDEN Jr.
Te Akkrum

FIRMA ROMIJN & VAN DER HOFF GORINCHEM – 1957

Deze predikatie, die voor het eerst in onze taal verschijnt, werd uit het Engels vertaald door de heer C. B. van Woerden Jr. te Akkrum.

De noodzaak van altijd te bidden en niet te vertragen.

“En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” (Lukas 18:1).

De tijd van dit leven is de tijd van beproeving. Eerst in het toekomstige leven mag volmaakte rust verwacht worden. Nu is het de tijd van strijd met de vijanden om een enkele maal de overhand te krijgen, doch de volkomene overwinning wordt niet behaald dan in de dood. Indien wij het deel onzes goeds nu reeds in handen willen hebben, en wij niet kunnen wachten, dan zullen wij het spoedig hebben doorgebracht, en zullen niets hebben, wanneer wij er het meest om verlegen zijn. Indien het ons om de hemel te doen is, moeten wij vastbesloten voorwaarts gaan, wat stormen ons ook in het aangezicht blazen. Dit zien wij in de woorden van de tekst.

In de tekst vinden wij dat Jezus aanhield in het onderwijzen van Zijn discipelen. Wij lezen: En Hij sprak een gelijkenis tot hen. Hij had eerder tot hen gesproken over het gebed, Lukas 11, doch nu verandert Hij Zijn manier van onderwijzen door aan Zijn discipelen in een gelijkenis voor te stellen, wat Hij eerder had gezegd in een gewone aanspraak. De gelijkenis diende om de praktijk aan te dringen.

“Hij zeide een gelijkenis tot hen,” om aan Zijn discipelen de les meer levendig voor te stellen en ze meer ingang te doen vinden in hun gemoed, geheugen en genegenheden.

De les die Hij aan Zijn discipelen in de gelijkenis gaf, was “dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” Hij wilde “dat men altijd bidden moet en niet vertragen.” Hij wilde de noodzaak van het aanhoudend gebed hen op het hart binden. Zij zouden tijden beleven waarin het gebed zeer nodig zou zijn. Wij lezen in Lukas 17 : 22-33, dat hun vertroosting op aarde minder zou worden. Hij zeide tot de discipelen: “Daar zullen dagen komen, wanneer gij zult begeren één der dagen van den Zoon des mensen te zien, en gij zult die niet zien.” Daarbij zou de verzoeking toenemen, want Hij waarschuwde hen, zeggende: “En zij zullen tot u zeggen: Zie hier of zie daar is Hij, gaat niet henen en volgt niet.” Hij vertelde hun dat de wereld lange tijd in diepe

slaap en zekerheid zou liggen, en dat zij in diepe ellende zouden verkeren, zodat zij in gevaar zouden komen om het op te geven.

Nu, om hen te leren hoe zij zich moesten gedragen in zulke moeilijke omstandigheden, sprak Hij tot hen de gelijkenis waarvan de strekking was, dat zij altijd bidden moesten en niet vertragen. Hij stelde hun de volgende dingen voor:

1. De koers welke zij moesten houden, hoe de wind ook mocht waaien. Zij moesten altijd bidden. Niet, dat zij altijd op hun knieën moesten zijn, maar dat de werkzaamheid in het gebed hun dagelijkse bezigheid moest wezen.

2. Zij moesten er naar staan, “niet te vertragen.” Het woord 'vertragen' betekent een bezwijken of een zwichten onder de druk van vele harde ervaringen, zoals iemand die neerzinkt onder een zware last, of als iemand die het opgeeft wegens de ongebaandheid van de weg. De discipelen mochten dus niet verflauwen of het gebed opgeven, welke moeiten en zwaarigheden zij ook op de weg mochten ontmoeten.

3. Christus drong de noodzaak aan van altijd te bidden en niet te vertragen. Zij mochten het niet nalaten, zij mochten niet verflauwen of bezwijken. Indien wij het gebed opgeven, zo is het met ons gedaan; indien wij vertragen en niet meer bidden, zo is alles verloren.

De leer die wij uit de tekstwoorden trekken is deze: Onze Heere Jezus Christus heeft aan allen, die zich vervoegen aan het hof des hemels, de noodzaak voorgesteld te volharden in gebeden en niet te verflauwen, ondanks de moeilijkheden waarmee zij kennis maken gedurende hun loop.

In deze leer hebben wij drie hoofdstukken te beschouwen.

I. Het liefelijke onderwijs dat onze Heere gaf ten aanzien van deze weg van Zijns Vaders hof.

II. De weg van het hof des hemels, in bidders te beproeven door vele moeilijkheden gedurende hun reize door deze aardse woestijn.

III. De plicht van de bidders om aan te houden en niet te verflauwen, niettegenstaande vele harde ervaringen.

IV. De toepassing.

I. De eerste zaak die wij hebben te beschouwen, is de liefelijke onderwijzing die onze Heere gaf ten opzichte van deze weg van Zijns Vaders hof. Hier willen wij tonen:

1. Het grote gewicht van deze bekendmaking aan bidders.
2. De tijd van deze verklaring die Christus gaf.

Ik wil dan eerst tonen het grote gewicht van het onderwijs dat Christus gaf aan smekelingen, die zich vervoegen aan Zijns Vaders hof.

1. Er heerst van nature grote duisternis in het hart van arme zondaars ten opzichte van des hemels handelingen omtrent hen. Wij mogen zeggen, gelijk wij lezen in Jeremia 5:4: “Zekerlijk, dezen zijn arm, zij handelen zottelijk, omdat zij den weg des Heeren, het recht huns Gods niet weten.” De meest onvernuftige herder in het verst afgelegen deel van de wereld, indien hij werkzaamheden had aan des Konings hof, zou er meer van weten dan de wijste stervelingen van nature weten van de weg van het hof des hemels. De soevereine God bedekt Zich met donkere wolken. Zijn weg was in de zee en Zijn pad in diepe wateren, en Zijn voetstappen werden niet bekend. Zelfs Job, die reeds zo lang aan het hof des hemels was verbonden geweest, wist weinig van de weg des Heeren en had een nieuwe les nodig, gelijk wij lezen: “Daarna antwoordde de Heere Job uit een onweder en zeide: Wie is hij, die de raad verduistert met woorden zonder wetenschap? (Job 38:1 en 2).

2. De vriendelijkheid en welwillendheid van Christus richt alle zaken van Zijn arme volk aan het hof des hemels uit. Wij lezen daarvan: “Alzo zal Aäron de namen der zonen Israëls dragen aan de borstlap des gerichts, op zijn hart, als hij in het heilige zal gaan, ter gedachtenis voor het aangezicht des Heeren, geduriglijk,” (Exodus 38:29). Hij toont dat Hij daar is, om hun zaken te behandelen. Hij weet dat Zijn volk onkundig is van de weg en de wijze van het hof des hemels, en dat zij in gevaar verkeren hun eigen zaken te bederven. Daarom zorgt Hij er voor dat zij door een weg worden gebracht, waarin zij een goed antwoord zullen ontvangen. De arme ziel, die soms onder het geruis zijns harten op het punt staat het op te geven, wordt door Hem teruggebracht van die dreigende afgrond, zodat hij weer eens mag opzien. Vanwaar komt dit anders dan van de verborgen raad, die Christus aan hen geeft door Zijn Geest? Want wij lezen: “En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet wat wij bidden

zullen gelijk het behoort, maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen” (Rom. 8:26).

3. Christus ziet dat Zijn arme volk in gevaar is van te vertragen en het gebed na te laten, vanwege de zwaarigheden die zij ontmoeten in hun loop. Hij kent hun gesteldheid en hun haast, en Hij weet hoe geneigd zij zijn uitstel van verhoring aan te zien voor afwijzing van hun gebed. Hij weet hoe ontmoedigd zij zijn door wederwaardigheden, die alleen bedoeld waren om hen op de proef te stellen. Daarom openbaart Hij iets van de wijze en de manier van het hof, en waarschuwt hen, zeggende: “Wie gelooft, die zal niet haasten” (Jes. 28:16).

4. In het onderwijs dat Christus aan Zijn discipelen gaf, te bidden en niet te vertragen, is ook begrepen, dat Hij zekerlijk zal komen en niet achterblijven. In het vervolg van ons teksthofdstuk lezen wij: „En de Heere zeide: “Hooft wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen? hoewel Hij lankmoedig is over hen? Ik zeg u dat Hij hun haastelijk recht doen zal.”

Het is onmogelijk dat de ziel, die vastbesloten is naar geen andere deur te gaan, maar bij deze deur te blijven, al zou hij vandaar ook in het graf moeten zinken, indien hij niet wordt binnengelaten, ik zeg dat het niet mogelijk is, dat zulk een ziel altijd zal blijven buitenstaan. Gewillig geloof, dat voort wil gaan in het aangezicht van de dood, zegt met Job: “Ziet,

zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” (Job 13:15) Het zal ten laatste zijn wens verkrijgen. In Matthéüs 15 wordt ons vermeld: “Toen antwoordde Jezus en zeide tot haar: “O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt.”

De tweede zaak die wij zouden beschouwen, was de tijd toen Christus deze gelijkenis sprak. Dit zullen wij tegelijk bezien met het gewicht van Zijn raad.

1. Jezus Christus heeft de woorden gesproken, en heeft ondervonden dat Hij in Zijn eigen geval ze moest beoefenen. De man Christus, het Hoofd van de Kerk, had de meest belangrijke zaken aan het hof des hemels te behandelen. Hij moest volharden in een werk waarvan de heerlijkheid van Zijn Vader, en de verlossing van een uitverkoren wereld afhing. Hij was dikwijls in het gebed. “Hij bleef de nacht over in het gebed tot God” (Lukas 6:12}. Zie de wijze des hemels uit Zijn gebed: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten, verre zijnde van Mijn verlossing, van de

woorden Mijns brullens? Mijn God, Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet, en des nachts, en Ik heb geen stilte,” (Ps. 22:1 en 2). En merk op dit Zijn gebed: “Verlos Mij, o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder waar men niet kan staan, ik ben gekomen in de diepte der wateren, en de vloed overstroomt mij. Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijn keel is ontstoken, mijn ogen zijn bezwaken, daar ik ben hopende op mijn God” (Psalm 69:2 en 3). Nu, indien dit de wijze van het hof was met de grote Voorbidder, hoe kunnen wij dan verwachten dat het met ons anders zal gaan? Nee, God in Zijn handeling met Christus, het Hoofd, heeft daarin een voorbeeld gesteld van de wijze waarop hij daarna met Zijn leden zou handelen. “Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijn Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij, onder vele broederen” (Romeinen 8:29).

2. Onze Heere is, de grote Profeet des hemels, Wiens ambt het is de wijze van het hof aan arme zondaars bekend te maken. Hij is er bekwaam toe, als zijnde bekend met alle de geheimen daarvan, waar de meest begunstigde engel niet kan indringen. “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard (Johannes 1:18). Daarom mogen wij ervan verzekerd zijn dat dit de wijze van het hof is, en dat zij, die hun zaken op een andere wijze behandeld willen hebben, ze zullen bederven.

3. Hij is de enige Voorspraak aan het hof, de Vertrouweling des Vaders, de Pleiter voor arme zondaars. Er is nooit een smeekschrift aangenomen bij de troon der genade, of het was door Hem aangeboden. Er is nooit een verzoek genadiglijk verhoord dan door Zijn tussenkomst. Er is nooit een genadig antwoord ontvangen, er is nooit een gunstige beschikking losgekomen ten behoeve van de bidder, dan alleen door Zijn hand. “Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven” (Johannes 5:22). Wie kan dan nog twijfelen aan de noodzakelijkheid van het gebed en wie kan niet zien, de zorg die de Voorspraak heeft voor de zaken Zijns volks, daar Hij de zondaars zo vriendelijk vermaant om te komen met smekingen.

4. Christus Zelf is de Hoorder der gebeden. Ook de engelen Gods aanbidden Hem (Hebreeën 1:6). Stefanus bad Hem aan in de gewichtigste ogenblikken zijns levens, toen hij dicht bij de hemel was. Dit is een klaar

bewijs dat Hij is de ware God, Hij is Gode evengelijk, de Allerhoogste God. Alzo is geschreven: “Den Heere uw, God zult gij vrezen, Hem zult gij dienen en Hem zult gij aanhangen en bij Zijn naam. zweren” (Deuteronomium 10:20). De Schrift veroordeelt hen, die degenen dienen die van nature geen goden zijn (Galaten 4:8). Maar Christus is van nature God, de ware God. Hij is onafhankelijk, Hij is God uit Zichzelf, hoewel niet de Zoon uit Zichzelf. Hij is de eeuwige Zoon des Vaders, beiden even heerlijk. Nu, daar is de Hoorder der gebeden, zo is de raad die Hij gaf aan Zijn discipelen, gelijk aan een belofte, dat Hij gewisselijk zal komen en niet achterblijven, voor hen die altijd bidden en niet vertragen. Dit is Zijn eigen woord: “Ik heb tot het zaad Jacobs niet gezegd: Zoekt Mij tevergeefs” (Jesaja 45:19).

Wij zullen nu *ten tweede* beschouwen de gewone weg van het hof des hemels, in bidders te beproeven door vele moeilijkheden, gedurende hun tocht door deze aardse woestijn.

Ik wens u aan te tonen: 1. Dat er verschillende ervaringen zijn op die weg. 2. Dat er altijd redenen zijn om, ter verheerlijking van de goddelijke deugden, de gepastheid van die weg te zien.

De ervaringen, die uit de weg des hemels voortvloeien, zijn zeer verschillend voor Gods volk. Hij verhoort hen soms haastelijk. “En het zal geschieden eer zij roepen zo zal Ik antwoorden, terwijl zij nog spreken zo zal Ik horen” (Jesaja 65:24). Doch de gewone weg is, dat Hij ze eerst beproeft.

1. Dikwijls heerst er een diepe stilte rondom de troon, zelfs wanneer de bidder met grote ernst roept en hij aanhoudt in het smeken, en op het punt staat van overstelpt te worden door zijn nood. Evenwel hij krijgt geen antwoord, en hij ziet geen teken tot zijn vertroosting.

2. Dikwijls krijgen zij een antwoord dat op toorn gelijkt. De Kananese vrouw kreeg zulke antwoorden, het ene over het andere heen. Jezus antwoordende, zeide: “Ik ben niet gezonden dan tot de verlorene schapen van het huis Israëls”. Zij bad weder en zeide: Heere, help mij! Doch Hij antwoordde en zeide: “Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en den hondkens voor te werpen” (Matthéüs 15:26). Het is zeer gewoon voor smekelingen aan de deur des hemels, de donders van Sinaï te horen, terwijl zij op de berg Sion zijn. Zij weten wat het is in een donkere en lage staat aan de troon te komen, en te vertrekken in een lagere staat dan waarin zij zijn gekomen. Wanneer zij met hun smeekschriften tot de troon

der genade komen, worden soms de plooien van hun hart geopend, en vele dwaasheden van hun hart en wandel worden hen getoond, zodat zij moeten terugkeren met een borst die vervuld is met overtuiging van hun zonden. (Richteren 10:10-14).

3. Menigmaal, bij het zien van de Koning op de troon, beginnen zij te stamelen, en hun spraak begeeft hen, zodat zij geen woorden kunnen vinden om te vertellen waar het hen om te doen is. Vandaar vele afgebroken zinnen in hun gebeden, aangevuld met zuchtingen, welke in de hemel wel verstaan en begrepen worden. “Wees mij genadig, Heere, want ik ben verzwakt; genees mij Heere, want mijn beenderen zijn verschrikt” (Psalm 6:3).

4. Teleurgestelde verwachtingen zijn dikwijls het deel van de bidders. “Men wacht naar vrede, maar daar is niets goeds, naar tijd van genezing, maar zie daar is verschrikking” (Jeremia 8:15). Er kan hoop in het hart zijn, en de vervulling wordt zolang uitgesteld, tot het hart er ziek van is. Deze teleurstellingen overkomen keer op keer hen die naar den Heere uitzien. “Ik zocht 's nachts op mijn leger Hem, dien mijn ziel liefheeft, ik zocht Hem maar ik vond Hem niet; ik zeide: Ik zal nu opstaan en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten, ik zal Hem zoeken, dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet” (Hooglied 3:1 en 2). Vraagt gij hoe lang dit kan duren, dan antwoord ik dat ik niet weet van een vastgestelde tijd, dan alleen van ene, en die ene is niet te lang voor geloof. “Want de nooddrufte zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn” (Psalm 9:18). Doch indien gij naar een andere deur gaat dan die des Heeren, zo zal er geen einde komen aan uw teleurstellingen.

5. Menigmaal, wanneer zij uitzien naar een antwoord, houdt de Voorzienigheid een weg, die regelrecht schijnt in te gaan tegen de verhoring van hun gebed. Dan wordt vervuld: “Vreselijke dingen zult Gij ons in gerechtigheid antwoorden, o God onzes heils!” (Psalm 65:6). Dit kan hen zo schokken, dat zij veel geloof nodig hebben, om niet te menen dat zij geen hoop meer mogen hebben. En evenwel kan het zijn dat het de Voorzienigheid goed dacht, slechts een omweg te maken om ze te brengen tot de begeerde zaak. Zo werd hoop geschonken aan de verslagen geest van Israël. “En het volk geloofde, en zij hoorden dat de Heere de kinderen Israëls bezocht en dat Hij hun verdrukking zag, en zij neigden hun hoofden en aanbaden” (Exodus 4:31). Doch wat volgde daarop? Hun verdrukking werd

zwaarder, hun dienstbaarheid meer ondraaglijk. Dit bracht het geloof van Mozes aan het wankelen. Wij lezen: “Toen wendde Mozes zich weder tot den Heere, en zeide: “Heere, waarom hebt Gij dit volk kwaad gedaan? Waarom hebt Gij mij nu gezonden? Want van toen af dat ik tot Farao ben gegaan om in Uw naam te spreken, heeft hij dit volk kwaad gedaan, en Gij hebt Uw volk geenszins verlost” (Exodus 5:22 en 23).

6. Dikwijls legt de Heere nieuwe lasten op de bidder, in plaats van hem verlichting te geven. In plaats van de oude wond te genezen, worden nieuwe wonden geslagen, zodat de wateren soms komen tot aan de ziel. Doch de Heere ziet hoe de stijgende wateren de arme bidder verschrikken, maar Hij heeft geen voornemen hem te laten verdrinken. “De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis” (Psalm 116:3). Doch zie welk een omwenteling in vers 6: “De Heere bewaart de eenvoudigen; ik was uitgeteerd, doch Hij heeft mij verlost.”

Nu dan, indien gij uw zaak in het hof des hemels wenst behandeld te hebben, zo neem een vast besluit op des Heeren hand te wachten en niet te vertragen, totdat gij een gewenste uitkomst moogt ontvangen.

Laat de grote zaak van zaligheid dicht aan uw hart liggen, laat dit uw voornaamste bezigheid zijn. Gij moet bezig zijn om een zaligmakend aandeel in Christus, nu gij bij deze plechtige gelegenheid beide het woord van het verbond, en het zegel van het verbond hebt.¹ Gij weet niet of gij ooit weer zulk een gunstige gelegenheid zult krijgen. De tijd vliegt heen, de dood haast zich, uitstel is gevaarlijk. Indien gij hieronder onverschillig zijt, zo zult gij den Heere niet aankleven.

Laat dit uw besluit zijn, dat gij Christus moet hebben, en anders zult omkomen. Dringende nood zal de mens doen aanhouden. Indien gij die nood niet gevoelt, zult gij het opgeven, en de zaak niet tot een goed einde brengen. “Jezus dan zeide tot de twaalven: “Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens” (Johannes 6:67 en 68). De zondaar zal aan Christus' deur kloppen, wanneer hij ziet dat alle andere voor hem gesloten zijn.

Omhels Christus in de grote belofte van het Evangelie. Grijp Hem aan, en grijp alzo naar het eeuwige leven. Het wordt u bevolen en aan een iegelijk

¹ Deze preek is uitgesproken ter gelegenheid van het avondmaal

van u. “Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn” (Hebreeën 4:1). Het is de boodschap van de hemel, die door het geloof moet worden aangenomen. Zonder geloof kunt gij niet aanhouden. “Zo ik niet had geloofd dat ik het goede des Heeren zou zien in het land der levenden, ik ware vergaan” (Psalm 27:13).

Neem voor eeuwig afscheid van de ijdele wereld en van de bedriegelijke lusten. Neem een vast besluit, dat kome wat wil, gij Christus zult aanhangen in de belofte, zelfs al moest gij aan Zijn deur sterven, zeggende met Job: “Zie, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” (Job 13:15). Niemand komt oprecht tot Christus, dan zij die vastbesloten komen.

Zijt niet haastig, maar neem u voor uit te zien en te wachten. Stel den Heere geen tijd om u te troosten. “Wie gelooft, die zal niet haasten” (Jesaja 28:16). “Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd” (Micha 7:9). Indien gij uw leven lang geen troost zoudt hebben, zo zijn genade en vrede wel waard er op te wachten.

Zijt niet verslagen noch ontevreden over de weg van God, ofschoon gij in uw komen tot de troon niet kunt bemerken dat gij vriendelijk wordt ontvangen. De Kananese vrouw scheen weggeslagen te worden. Zij aanvaardde de slagen, maar door aanhouden en wachten verkreeg zij de zegen. Het aandringen door geloof, dat is, een voortdurend vertrouwen op de belofte en een aanhoudend gebruik van de middelen, zullen overwinnen.

2. Wij zouden u aantonen dat er altijd redenen zijn om te zien op de gepastheid van de weg die de Heere met Zijn volk houdt, tot verheerlijking van de deugden en volmaaktheden Gods.

Ten eerste. In de weg, die het hof des hemels houdt met smekelingen, wordt God verheerlijkt en Zijn volmaaktheden worden daarin meer ten toon gespreid dan anders het geval zou zijn. Met het oog daarop, verwelkomt Paulus deze weg, hoewel dezelve hard was voor zijn gevoel. “En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheid, opdat de kracht van Christus in mij wone” (2 Korinthe 12:9). In deze handelingen met Zijn volk wordt Gods wijsheid ontfouwd; in het veilig besturen van het gebroken schip tussen vele rotsen en klippen door. Door Zijn macht en goedheid bereikt het de veilige haven, waar zij zullen uitroepen: Niemand dan Hij kon dit doen! Zijn naam is Wonderlijk. Hij

ondersteunde ze onder een druk, waaronder zij anders zouden zijn weggezonden. Zij moeten en willen Hem er voor erkennen: “Als ik zeide: Mijn voet wankelt, ondersteunde mij, o Heere! Uw goedertierenheid” (Psalm 94:18).

Ten tweede. Door deze weg worden bidders beproefd, en wordt een duidelijk onderscheid gesteld tussen geveinsden en oprechten. “Maar die, volharden zal tot het einde, die zal zalig worden” (Matthéüs 24:13). Gods smekelingen worden evenals het leger van Gideon aan het water der beproeving gebracht. Velen willen dadelijk een dronk hebben en kunnen anders niet verder, zij bezwijken. Dezen worden apart gezet gelijk die mannen van Gideon, die op hun knieën bogen om te drinken. Maar Israël werd verlost door hen, die minder haastig, het water met hun hand aan hun mond brachten. Zij die gesteld zijn om te strijden zonder te bezwijken, zijn als degenen die het water met hun hand tot zich namen. Zij zullen een moeilijke weg moeten gaan, maar zij zullen ten laatste hun bede verkrijgen. “Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?” (Lukas 18:7).

Ten derde. Door de weg van het hof des hemels worden de genaden van gelovige bidders op de proef gesteld. Bijzonder hun geloof en hun lijdzaamheid. “In welke gij u verheugt, nu een weinig tijds, zo het nodig is, bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken; opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petrus 1:6 en 7). “Zalig is de man die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zo zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft degenen, die Hem liefhebben” (Jakobus 1:12). Onze Heere neemt groot vermaak in het geloof en in de lijdzaamheid van Zijn volk, en daarom stelt Hij hen soms op een zware proef, zoals de Kananese vrouw. Soms krijgen zij zulk een schok dat zij beginnen te wankelen. Doch er is een verborgen kracht des Geestes in hen, die hun weer kracht geeft, en hen meer vurig doet lopen dan te voren, gelijk een held die ontwaakt van de wijn. “Ik zeide: Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen, nochtans zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen” (Jona 2:4). Zij ontvangen in deze weg een dubbel voordeel. Zij zien de wezenlijkheid van hun geloof en van hun lijdzaamheid in zulke omstandigheden beter dan wanneer hen alles voor de wind gaat. Zij worden

meer kracht van die genaden gewaar, dan zij hadden verwacht, en bovendien bevinden zij dat deze genaden andere dingen zijn dan de kracht van natuurlijke bekwaamheden. Zij zien dat het geen vruchten van hun eigen akker zijn. “En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt, en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop; en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, die ons is gegeven” (Romeinen 5:3-5).

Ten vierde. De gelovigen, die zien op de gangen Gods in het heiligdom, zullen nederig zijn en zullen weten dat zij vrije genade hebben ontvangen. Verheerlijking van genade is het grote doel in het gehele plan van het Evangelie. Daarom neemt aan onze kant het geloof een voorname plaats in. “Daarom is zij uit het geloof, opdat ze zij naar genade” (Romeinen 4:16). Door het geloof worden des hemels gunsten aangenomen. Geloof gaat altijd samen met ootmoed en vernedering. “En gij zult gedenken aan al de weg die de Heere uw God u deze veertig jaar in de woestijn geleid heeft, opdat Hij u verootmoedigde om u te verzoeken, om te weten wat in uw hart was, of gij Zijn geboden zoudt houden, of niet” (Deuteronomium 8:2). Zij die geld hebben om te kopen, moeten dadelijk bediend worden, maar bedelaars moeten stil zijn wanneer zij moeten wachten. Er zijn sterke overblijfselen van een wettische geest in de besten. Dezulken verlangen een spoedige voorziening in hun behoeften, met weinig gevoel van hun onwaardigheid. Zij zijn in een gesteldheid om te morren, zo zij niet vlug beantwoord worden. Er is veel hakken nodig om zulke bomen neer te halen, om ze van zichzelf te ontleiden en ze te doen zien dat God niet verplicht is, om ze enig ding te geven, groot of klein.

Ten vijfde. De weg die God met Zijn volk inslaat dient om Zijn woord heerlijk te maken. “Gij hebt vanwege Uw ganse naam Uw woord groot gemaakt” (Psalm 138:2). Er zijn vele letters in Gods naam, maar de Bijbel is er de hoofdletter in. Iedere beschikking der Voorzienigheid maakt de Bijbel groot. Gods Woord beurt het hoofd der moedelozen op, en bewaart het hart voor bezwijken. “Want al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop zouden hebben” (Romeinen 15:4). Deze weg van het heiligdom brengt tijdingen tot de bidder, die zijn hart verblijden, want hij mag zien dat zijn weg in de Bijbel beschreven is, en dat het de oude weg is

van het hof des hemels. In een woeste weg is het een moedgevend teken voor de reiziger, wanneer hij de indruk ziet van de voet van iemand, die eerder dan hij die weg betreden heeft. Gods Woord doet de bidder nauwkeurig opmerken en leert hem zoeken naar een woord waarop hij hopen mag. Zo ziet hij soms een schat, welke hij niet zag, toen hij dezelfde woorden eerder las.

Ten zesde. De gangen van het hof des hemels doen de gelovigen naar huis verlangen. Gods kinderen zijn in deze wereld als jonge erfgenamen, die nog buiten huns vaders land leven. Zij schrijven brieven aan hun vader, en zij laten de kosten die zij maken op zijn naam schrijven. Daar zij spoedig antwoord krijgen, en dat herhaaldelijk, leven zij op hun gemak in een vreemd land, en verlangen niet naar huis. Maar hun Vader wil hen daarvan genezen, en laat hen weer schrijven en nog eens schrijven, zonder hen antwoord te geven. De onkosten die zij maken, worden door Hem niet meer zo betaald als voorheen, en alle deze ervaringen zijn oorzaken waarom zij verlangen, uit het land der vreemdelingschap geroepen te worden en om in te gaan in de erfenis, die voor hen is weggelegd.

TOEPASSING

Laten wij de plicht van de bidder, aan te houden en niet te vertragen, beschouwen met zelfonderzoek.

1. Bidders moeten nooit aflaten van met hun zaken tot het hof des hemels te komen. “Heere, tot Wien zullen wij henengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens” (Johannes 6:68). Het was de ondergang van Saul, dat hij naar een waarzegster liep, toen God hem niet antwoordde. Het was de ondergang van de ongelovige Israëlieten, dat zij wilden terugkeren naar Egypte, toen zij hoorden van de reuzen in Kanaän. En het is de ondergang van velen, wanneer zij niet dat vermaak in de godsdienst vinden, dat zij er in verwacht hadden, zodat zij wederkeren tot de wereld en haar begeerlijkheden, waar zij dadelijk hun genoegens zullen vinden, zoals zij denken. Doch wat ook uw verdriet of ziekte zijn, blijf aanhouden bij de troon, tot de Heere Zijn hand uitstrekt tot uw genezing. Ga niet naar een andere heelmeester. “Mijn oog vliet en kan niet ophouden, omdat er geen

rust is; totdat de Heere van den hemel het aanschouwe en het zie” (Klaagliederen 3:49 en 50).

2. Zij moeten het bidden nooit opgeven, maar “altijd bidden”. Zij, die willen bidden ten tijde van het avondmaal, en het daarna geleidelijk nalaten, zullen ondervinden dat al hun moeite tevergeefs is geweest, en dat zij geveinsden zijn. Van dezulken zegt Job: “Zal hij zich verlustigen in den Almachtige? Zal hij God aanroepen te allen tijd?” (Job 27:10). Satan raadt dikwijls vermoeide zielen aan het op te geven. Hij vertelt hun dat zij er niets goeds door verkrijgen zullen, daar God naar hen niet wil horen. Doch dit is een bedrog van de hel, waarvoor gij nooit moet zwichten. Neen, vertraag niet in het bidden, ofschoon God u nog langer laat wachten en u geen antwoord geeft. Laat niet af, zelfs indien uw pogingen tot bidden niets anders dan een storm van toorn tegen u schijnen op te wekken. Het is Gods gebod dat “men altijd bidden moet.” Er steekt minder kwaad in het verkeerd bidden, dan in het geheel niet bidden. Want het bidden nalaten is u gedwee overgeven aan satan's wil. En ofschoon gij zo verward moogt zijn, dat gij des duivels gefluister in u, aanziet voor uw eigen stem, zo weet dat God deze twee nauwkeurig zal onderscheiden, en ingevingen waaronder gij kreunt, niet ten uwen laste zal brengen. Wanneer gij aanhoudt in het gebed, zo zijt gij in de weg van uw plicht, waarin gij moogt verwachten dat God ten laatste zal horen en Zich over u zal ontfermen.

3. Zij moeten volharden in het indienen van hun verzoeken, zolang hun nood blijft. Zo deed de Kananese vrouw, welk ongunstig onthaal zij in het begin ook ondervond. Indien gij niet volhardt, zult gij geacht worden het opgegeven te hebben, maar aanhouden en sterk kloppen op de deur der genade zal u eindelijk het gewenste goed geven. “Ik zeg ulieden, hoewel hij niet zou opstaan en hem geven omdat hij zijn vriend is, nochtans om zijner onbeschaamdheids wille zal hij opstaan en hem geven zoveel als hij er behoeft” (Lukas 11:8).

Men zou hier tegen kunnen inbrengen, dat de Heere soms zegt: “Spreek niet meer tot Mij van deze zaak”. Ik antwoord, dat kan voorkomen zoals bij Mozes: “Doch de Heere verstoorde Zich zeer om uwentwille over mij, en hoorde niet naar mij; maar de Heere zeide tot mij: Het zij u genoeg, spreek niet meer tot Mij van deze zaak” (Deuteronomium 3:26). Doch in zo'n geval toont de Heere aan Zijn volk, dat de zaak waarom zij gevraagd hebben, hun

niet onmisbaar nodig is. En de hulp des Geestes wordt hun onthouden wanneer zij willen bidden om die bijzondere zaak.

4. Zij moeten alle hun voorkomende noden in nieuwe smeekschriften bij dezelfde troon van genade brengen. Ook wanneer vroegere smeekschriften nog onbeantwoord zijn. Zij moeten dan oude en nieuwe behoeften gedurig aan den Heere voorleggen. Het is een van de wegen des Heeren, waardoor Hij Zijn volk biddende houdt zonder vertragen, dat Hij ze bij hun druk nog een last geeft, die zwaar is om te dragen. Die bijkomende last bestaat soms in duisternis in de ziel of moedeloosheid, doch die last neemt God menigmaal weg op het gebed, en daarna kunnen zij gemakkelijker dragen. Deze tussenkomen verzwaringen van hun druk, die op het gebed worden verlicht, versterken in hen de genaden van geloof en hoop, om te wachten en uit te zien naar vervulling van hun gemis.

5. Zij moeten er naar staan het geloof in de belofte niet te verliezen, en vertrouwend uitzien naar de vervulling der belofte, hoewel de raderen der Voorzienigheid in een tegenovergestelde richting schijnen te gaan. “Abraham, niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft zijn eigen lichaam niet aangemerkt dat alrede verstorven was, also hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was. En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in 't geloof, gevende God de eer” (Romeinen 4:19 en 20). De Voorzienigheid is niet onze Bijbel. De werken Gods mogen zeer verscheiden zijn, maar het Woord der belofte is altijd hetzelfde, het wankelt niet. Het is een krachtig getuigenis van vertrouwen op de belofte, waar Gods volk mag zeggen: “Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart van de zeeën” (Psalm 46:3).

6. Zij moeten blijven hopen op de beloofde zaak, hoewel zij voor bergen van onwaarschijnlijkheden staan. “Daarom opschortende de lendenen uws verstands, en nuchter zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus” (1 Petrus 1:13). Het geloof opent de deur der belofte, hoop ziet het gezegende antwoord op het smeekschift in des Konings hand, hoewel het lang mag duren eer het overhandigd wordt. Het is goed op den Heere te hopen. “De Heere heeft een welgevallen aan degenen die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen” (Psalm 147:11).

7. Indien zij te eniger tijd beginnen te wankelen, dan moeten zij daartegen worstelen, opdat zij niet bezwijken. “Werpt dan uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft” (Hebreeën 10:35). Wanneer geloof en hoop verzwakken, dan vermindert ook de lijdzaamheid. Sta er daarom naar te geloven op hope tegen hope.

Gij, christenen en avondmaalgangers, en wie van u ook, die begeert dat zijn zaken in de hemel worden afgedaan, ga van deze plaats met het vaste voornemen het bij des Heeren deur te houden en niet te vertragen, wat u ook mag overkomen. Hebt een afkeer van het gebed op te geven, of van naar een andere deur te gaan.

Indien gij verzwakt en het opgeeft, zo is uw rechtzaak verloren. Indien het gaat over het eeuwige welzijn van uw ziel, laat dan het roepen niet na, anders is uw ziel verloren. “Zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen” (Hebreeën 10:38). Weest ernstig en naarstig in het gebruik van de genademiddelen, indien gij uw ziel niet eeuwig wilt verliezen. Indien gij terugdeinst voor moeilijkheden op de weg, zo zult gij niet ten hemel gaan. Maar den vreesachtigen en ongelovigen, is hun deel in de poel die brandt van vuur en sulfer, welk is de tweede dood.

Indien gij aanhoudt en niet vertraagt, zo zal het niet tevergeefs zijn, al moet gij ook lang wachten. “Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden” (Matthéüs 24:13). God zal hen nooit ledig wegzenden, die aanhouden en niet kunnen rusten voordat zij gezegend zijn.

De Heere is wel waard dat wij op Hem wachten. Hij is oneindig boven ons, en Hij heeft lang op ons gewacht. Hoe langer gij wachten moet op ontferming, hoe meer gij de waarde ervan zult beseffen wanneer gij ze ontvangt. De vervulling van de belofte wordt gewoonlijk het langst uitgesteld bij de grootste weldaad. Zie op de grote belofte van de komst van Christus, op welks vervulling de Kerk lang heeft moeten wachten, terwijl mindere beloften reeds waren vervuld.

Gods tijd zal blijken de beste tijd te zijn. Hij kiest de beste tijd voor het schenken van Zijn genade. Een bewijs daarvan is de tijd van Izaks geboorte.

Gij zult in de tijd van uw wachten enige gezegende handvullen ontvangen. “wacht op den Heere, wees sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja wacht op den Heere” (Psalm 27:14). “Ten dage als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord, Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel” (Psalm 138:3).

Sommigen hebben lang gewacht en alles verloren, omdat zij geen geduld hadden nog wat langer te wachten. “Doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk, opdat gij moogt volmaakt zijn en geheel oprecht, in geen ding gebrekkelijk” (Jakobus 1:4). “Doch laat ons goeddoende niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen” (Galaten 6:9).

Amen

uitgesproken te Maxton, 15 juli 1727.